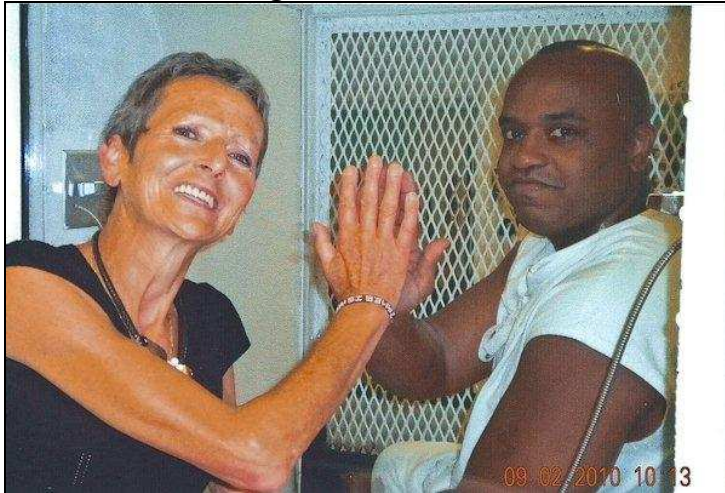

Nieuwsbrief - Augustus 2012

James Henderson (#999105)

'Celebrate my life, not my passing' (David L.Goff, geëxecuteerd TX,2001)

Deze keer geen nieuwsbrief uit de bevroren pen van Jan, geen Congo- of Chiliverhaal maar een blik achter de schermen van Texas' death row. De reden voor deze wisseling is niet een plots gebrek aan inspiratie bij Jan maar een weloverwogen beslissing van het voltallige bestuur, Jan, Hilde en ikzelf, Agnes.

Wij hebben het gevoel dat Jan lang genoeg in zijn eentje de nieuwsbriefkar getrokken heeft. Bovendien, als wij afwisselend onze 'specialiteit' binnen de vzw belichten, dan krijgen onze lezers en sympathisanten een bredere kijk op de werking van Within-Without-Walls. Dat hopen we althans.

Voor wie me nog niet goed kent, geef ik graag een kleine intro over mezelf en mijn engagement in de strijd tegen de doodstraf, meer bepaald in Amerika. In 1992, ik was toen al jaren actief binnen Amnesty International, reageerde ik op een oproep in het Amnestykrantje. Ik schreef mijn eerste persoonlijke brief naar een ter dood veroordeelde en kreeg ook antwoord. Het was het begin van jarenlange correspondentie met verschillende Amerikaanse ter dood veroordeelden. Enkele jaren later bracht ik mijn eerste bezoek aan Polunsky Unit, Texas'deathrow. Daar wachten momenteel nog een driehonderdtal mannen op hun executie, gemiddeld een tiental jaren, sommigen meer dan twintig jaar. Wie een bezoek brengt aan een Texaanse ter dood veroordeelde wordt strikt gecontroleerd ook al is er geen enkele mogelijkheid voor fysiek contact met de gevangenen.

Een zijde van de bezoekersruimte bestaat uit individuele witjeren kooien waar de gevangene, de handen geboeid op de rug, wordt binnengelaten. Hij moet diep door zijn knieën buigen om door een kleine opening onderaan in de deur zijn

boeien te laten losmaken. Als bezoeker ben je ongewild toeschouwer van dit vernederend tafereel. Praten kan enkel via de telefoon en achter dik glas. Ik herinner me de spanning van de eerste keer. Wachten met klamme handen, bang om iets verkeerd te doen ook al beweeg je amper, de bewakersogen en de camera's lijken enkel op jou gericht. En dan de bevrijdende eerste blik van je overgelukkige penpal, handen drukken via op het glasraam, weg spanning! Met het woord 'penpal' bedoel ik zowel de correspondent in de dodencel als die in de vrije wereld. Als alles meezit dan heb je als Europese bezoeker, per maand en per gevangene recht op 2 x 4 uren bezoek op twee opeenvolgende dagen, maar niet tijdens het weekend. Het lijkt eenvoudig, maar er zijn strenge voorwaarden en het wordt puzzelen als je meerdere gevangenen wil ontmoeten. Je naam moet op de bezoekerslijst staan en je komst moet weken vooraf aangevraagd worden. Bij de ingang word je grondig gefouilleerd en je moet de kledingcode respecteren. Hoop maar dat je gevangene niet toevallig gestraft is of dat er geen onverwachte algemene lockdown (sluiting) is, want dan kom je er niet in. Al meer dan tien jaar bezoek ik nu mannen in de Polunsky Unit maar binnengaan blijft spannend. Is mijn rok op juiste knielengte, zijn mijn schouders voldoende bedekt? De meetlat en het kritisch oog van de bewaker zijn niet altijd even scherp afgesteld.

25 april 2001 is een datum die voor altijd in mijn geheugen maar vooral in mijn hart is gegrift. Ik was toen samen met mijn man en mijn schoonzus, getuige van de executie van onze schrijfvriend, David L.Goff. Hij was amper 33 en zat meer dan 10 jaar in de Texaanse dodencel. David was arm en zwart. Dat maakte hem kansloos binnen een onrechtvaardig en zeer racistisch Amerikaans rechtssysteem. Zijn pro deo advocaat, even onwillig als onbekwaam, deed geen enkele moeite om het bewijs van Davids onschuld te leveren. De staat Texas voerde schaamteloos de meest perfecte moord uit op een onschuldige. Ik wil geen verzachtende omstandigheden pleiten voor een land dat zich 'rechtstaat' noemt maar waar 'lethal injection', dood via de gifspuit, wettelijk is toegestaan. In zijn last will, vroeg David om te blijven vechten tegen onrechtvaardigheid van de doodstraf en zijn lotgenoten te blijven steunen. Zijn woorden, 'celebrate my life, not my passing', inspireren me nog steeds. Met die gedachte wil ik blijven schrijven met ter dood veroordeelden, hen te bezoeken, acties opzetten en lezingen te geven.

Een executie vergeet je nooit. De anti-doodstraf beweging is echter niet meer dan een vervelende kiezel in de schoen van de VS. Nog in 33 staten is 'death man walking' de gruwelijke realiteit en Texas blijft trieste koploper wat aantal executies betreft. De hoop dat met Obama een nieuwe Martin Luther King zou ontstaan is al lang gedoofd. Hij heeft weinig begrepen van M.L.Kings' woorden:

haat zal nooit haat verdrijven, alleen liefde kan dat. Of nog: hoe meer je de dood te eten geeft, hoe meer honger ze krijgt.

Gelukkig gebeuren er ook goede dingen in de VS. Onlangs schafte de deelstaat Connecticut de doodstraf af en volgde daarmee New Jersey, New Mexico, New York (staat, niet stad) en Illinois. Die staten gaven in de voorbije vijf jaar het goede voorbeeld. Californië houdt in november een referendum en in andere staten neemt het aantal feitelijke executies af.

Mijn engagement in de strijd tegen de doodstraf is uiteraard niet meer dan een druppel op een hete plaat. Maar die druppel is een zegening voor wie hem ontvangt want elke brief, elk bezoek aan een ter dood veroordeelde, maakt echt het verschil. Daarom wil ik graag afronden met een oproep: wil je zelf ook schrijven met een Amerikaanse ter doodveroordeelde, neem dan gerust contact www.stichting-inside-outside.org

inside.outside.vl@gmail.com of tel 03 825 72 42

Namaste,

Agnes Steenssens.

TIP VOOR JE AGENDA

Werelddag tegen doodstraf. Anti-doodstrafbrunch en debat

Op zondag 7 oktober van 10 tot 13 uur in het Vredescentrum, Lombardenvest 23 2000 Antwerpen.

Verschillende getuigenissen en forum met als thema:

Detentie gericht op herstel, een uitdaging, een noodzaak.

GRATIS

Noteer nu reeds in je agenda. Inschrijven vanaf september via blog www.bloggen.be/antidoodstrafontmoeting